

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910

Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Radomir Mićunović

DOLAZE NOVA LICA

SPOJ ANTIČKOG I MODENOG

Kažu da je poezija neprevodiva, ali to je samo mišljenje, a ne i aksiom. Sa takvim shvatanjem se, pre svega, ne slažu prevodioci, jer bi, u protivnom njihov posao bio uzaludan. Po nekima, dobar prevod je, zapravo, drugi život originala. U tom ubeđenju i sa takvim zanosom postupa i ostvaruje svoje programe Valentina S. Topalović, koja studira grčki jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Nastoji da nam približi književnost drevnih Helena i njihovih potomaka. Rezultati su utoliko bolji što se više nego uspešno, godinama već, lično i neumitno bavi poezijom. Dakle, piše i prevodi. Ta dva angažmana, ruku pod ruku, deluju impresivno.

A ona koja savremenike i sunarodnike nagrađuje dobrim stihovima i prevodima, i sama je nagrađena koncem 2013. godine. Valentina S. Topalović je prvi dobitnik novoustanovljenog književnog priznanja „Dragomira Brajković“ Kulturno- prosvetne zajednice u saradnji sa pesnikovom familijom. Tako je Žiri u sastavu: predsednik Ljubivoje Ršumović, predstavnik KPZ Beograda Dragan Mraović i predstavnik porodice Rastko Brajković, odlučio na sednici 27. novembra jednoglasno. Sećanjem na jednog od najistaknutijih pesnika srpske poezije s kraja prošlog i početka ovog veka, podstiče se stvaralaštvo mladih pesnika i zato su pravo učešća imali oni koji još nisu napunili 25 godina, u vreme slanja pesama. Nagrada se sastoji u bronzanom odlivku lika pesnika Dragomira Brajkovića, rad vajara Drinke Radovanović, Povelji Kulturno-prosvetne zajednice

Beograda i objavljivanju pesama nagrađenog autora u posebnom prilogu "Pesničkih novina". Kako se navodi u saopštenju žirija, poezija Valentine S. Topalović zrači mladošću, a nosi u sebi tonove pesničkog bića koje je već zašlo u duboke lavirinte misaonosti otkane na razboju stvarnosti onako kako je vide mladi, svakako različito od starijih, jer svet je samo naša lična predstava. Od pevanja o Misisipiju, preko bubnjeva Nju Orleansa ona stiže, kroz modernu leksiku, do iskaza koji se od pojedinačnog uzdiže do univerzalnog plana. Sa Valentinom Topalović naša poezija ima budućnost, stoji između ostalog u saopštenju.

Objavila je prvu knjigu poezije pod naslovom "Soha nebeska" 2013. godine, u izdanju izdavačke kuće "Bernar".

Osim pisanja, veliku ljubav – kao što rekospo - nalazi u književnom prevodenju sa grčkog i engleskog jezika. Prevela je roman Jorgosa Kanelisa "Najbolje je čuvao za kraj", kao i nekolicinu pesama velikih grčkih pesnika-Kavafija, Elitija, a trenutno radi na prevodu stihova Janisa Ricosa.

Primajući pomenutu nagradu, mlada pesnikinja (rođena 28. jula 1990. u Foči a dugo je živela u Priboju na Limu) reče da je počašćena što je prva dobitnica ove nagrade, jer je veliki ljubitelj poezije Dragomira Brajkovića.

Valentini S. Topalović je, inače, pored autorskog rada, apsolvirala na beogradskom Univerzitetu, i stekla zvanje urednika izdavačke kuće Bernar.

Evo kako piše osoba koja smatra da su jedine biografije pisaca njihova dela. Spoj antičkog i modernog je njena specifičnost.

Iz prvenca „Soha nebeska“

SOHA NEBESKA

Nisu planine podmetale leđa nebu.

To beše tvrda ubeđenost najviše tačke svesti da je sposob nabivatispasom, daseneće probitičeličnenedržneopne i podaviti nas plavetnilom.

Soha nebeska od slova, uzvika, zareza i uzdaha. Ujedinjuje kopnosavodomsavazduhomsamorem. Odmislipetlja, svezica stvarnosti.

Ko bi se usudio da posumnja da to praznina drži svet..?

Da zrak nije tvrđi od kamena, a život ograđen rečima?

Pokažite mi tog ko neverno stoji na preseku plavosti i istrajnosti, da ga vinem moru pod tabane, da zuri po naličju Sveta u moje istine, dok se jezikom ne ispetlja do zatalasane površi.

Da li mi ne verujete, sohe graditelji?

UVOD

Razgovor sa svojom **JA**.

Nerazumno i bahato biće.

Ignorant.

Neznalica.

Prostakuša.

Bestidnica.

Pijanica.

Derište.

Šta zna **JA** o nastanku, poretku i prestanku?

O trajanju, bivanju, iščezavanju?

O tihom, o čežnji, o bolu, o velikim i bitnim stalnim motivima, strastima, patnjama, stradanjima?

Šta zna o životu žrtvovanom za ideale, velikim pokretima, društvenim previranjima, glavnim gradovima glavnih država glavne planete?

Šta ozbiru, razlici, razlomku, korenu, stepenu, tablica ma množenja i razmnožavanja, krvnim grupama, poklapanju zvezda, klanjanju, krštenju, meditaciji, inovaciji, integraciji?

Kako ulopiti u primamljivo i zavarati je da sasluša uku pak priče o Svemu, Svima, Sada, Sutra, Stalno u Svemiru?

Kako kad beži sa koordinata ove priče sa knjigom u ruci, rukom na grudima, muzikom u ušima, u limbo označen njenim postojanjem. Kad ne prihvata stvarnosti, već bezumno živi u svojosti.

Ljuti me, preseca me bol udisaja i plačem prvorođeni vrisak.

Zastaje, okreće se i ozari me drskim osmehom.

„**Dobrodošla**“.

17. JANUAR

Zima u gradu
Jutro, kafa i novine
Gole grane plastikom probearale
Niz raskršćene ulice
Naspavane puštaš tabane
Tišine ti urušene
Zvečanjem praznih snova

ABSURDO

Iznad nas ne niče nebo
Pod nama ne raste put
U ništa stope rasipamo

AD EXTREMUM

Miris zgnječene biljke.../
Prezreli poljupci.../
Drhtaj zaborava u telima.../
Nemoć razvučena sporednim ulicama.../
Užas sećanja i očaj zaklinjanja.../
Mesečina dušom zalutala.../

ČAŠA

Oči prosečnog bića lako vide lepotu u kristalnoj čaši.

Sanjari vide lepotu u njenoj razbijenoj formi.

Sad čaša nosi u sebi priču, sećanje na celinu i punoznačnost raspalog objekta.

Takođe, postaje verni saveznik vena koje žele da se malo razdvoje od krvi.

Opasna je i poželjna, više ne pristaje na to da je puniš i prazniš po svom nahodjenju, stiče karakter te je sasvim sporedna činjenica da će završiti u plastičnom đubrovniku, rasuta i beznačajna.

Konačno, najbitnije, nemoguće je zakrpiti.

Užasno prezirem stvari koje se daju popraviti.

NEKOPRATI

KENTROFILA

Dođem ja tu, kad ja već tamo, osvrnem se, kad moja osoba otrčala napred, niz neki besmislen breg pa pravo u centar neba.

Kentrofila.

I smejem se sebi nasamarenoj sopstvom, kao i vremenu provedenom u čekanju mene da se konačno nađem sa sobom, pa da počnemo sve mi da se uklapamo u rasporede Svemira a da ne ometamo jedna drugu. Uvek sam smatrala da lepo sjajim na nebu, bez obzira na čaršijske zajedljive komentare („rđav sjaj i miris tuge u kiši“). Pa, neka me.

Kažu da sam imala nekoliko stotina ruku, da sam volela pa bolela, da me nikad nije bilo, da me je izmislio on, duplo pa još pola koliko sam ja, da sam se dopala planeti pa rešila da me pobaci sa osam meseci u nežni zrak pa kako se snađem. Mnoštvo mene se naviklo na monogamnost tela, te se prividno slih u jednu NJU. Onaj koji zna Stvari, tvrdi da nikada ne bi znao šta sam da nisam oblikom potvrđena u prostoru. Lično, forma me ni najmanje ne uznemirava, energija putuje van granica čulnog, sufliram sebi na uvo.

Zato, udobno zavaljena u tišinu, uživam u svom isijavanju iz centra neba, srca Zemlje, sredine Večnog pitanja o Besmislu trajanja.

I ne čekam da stignem sebe u kolopletu istrgnutih misli i sećanja.

NEFELI

Nefeli, otvori oči.

Pod stopama ti buja more.

Nema više Kartagine, tvoja prošlost bleđi na stubovima soli, mladost ti je obložena dubokim plavetnilom.

Ljubavnici odavno već pokloniše kosti morskome dnu; u njihovom prahu sad su udobno položene školjke, hobotnice i velike, neme ribe.

Voda ne pamti dodir ni mukle šaptaje.

Otvori oči, prelepa Nefeli, dan ti u samrtnom grču kuca na kapke i razmiče ti bore. U svakoj ti crti po šaka peska zastala.

Već ti niz kičmu sjaji krljušt, već između prstiju drhti razapeta koža. Kose su ti zelene i teške, mirišu na dokove i tugu mornara.

Iz postelje te uzalud podižu ljudi trenutka, samo im klizneš iz šaka i prospeš se u san.

Urliču već talasi, već se šum isprečio između sad i zauvek.

Nije to smrt, Nefeli.

ŽELEZ

Pogledajte levo, usnuli!

Do prozora, u kušet- kolima
Budna je vaša nemirna duša.
Ona ne uzima odsustva i bolovanja,
Nju ne smiruje analgični
šum u čaši.

Slobodno pođite šinama,
Nemoguće je okovati njen tok.

Da ste pažljivo oslušnuli
Osetili bi kako vam iz grudi
Bere ovo večer bokore čitave nesklada.

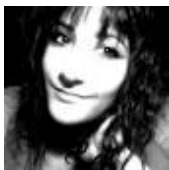
Nije to nikad bio kašalj.
To se premeću vetrovi.

Pozdravlja vas ovaj put,
gvoždem okovani.

Cimetna polja predu malaksalo,
sutonski.

A po nebu - sitne kapljice krvi.

Valentina S. Topalović

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910
Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>